

eget Fags Vedkommende. Efter at vi har faaet Bageriloven, hvorefter Arbejdet skal begynde Kl. 4 om Morgenen, har de store Bedrifter, baade de private Brødfabrikker og Andels- og Fællesbagerierne, stadig ønsket at beskæftige Bagersvende 4 Timer, f. Eks. fra Kl. 4 om Morgenen til Kl. 8. Forholdene har da formet sig og vil rimeligvis forme sig saaledes for mit Fag, at det kan forlanges, at Medlemmerne af min Arbejdsløshedskasse skal arbejde fra Kl. 4 til Kl. 8, altsaa en halv Dag, 3 Dage om Ugen, og saa skal Arbejdsløsheds-kassen betale dem Understøttelse for 4 Dage. Dette Forhold skal jeg meget have mig frabedt. Det er godt nok, at den højtærede Indenrigsminister siger, at det er jo Forhold, der hører med under Overenskomstforholdene. Ja, det var det, jeg gjorde opmærksom paa, men hvis vi sætter det ind i Loven og det faar Lovs Gyldighed, er det givet, at i det Øjeblik, enten Arbejderne Fællesbageri her i København eller Københavns Brødfabrikker ringer til vor Arbejdsanviser om at sende saa og saa mange Arbejdere paa Halvdagsarbejde til deres Fabrik, saa skal han gøre det, og hvis Arbejderne nægter at gaa derhen i de fire Timer, er de i Henhold til Loven afskaaret fra at faa deres Understøttelse. Det var det, jeg gjorde opmærksom paa; vi kan, Arbejdere og Arbejdsgivere, fremdeles ordne os indbyrdes, men den Slags Ting kan ikke lovfæstes, det kan ikke være saadan, at Arbejdsgiverne faar en Ret til at gennemtvinge deres Ønsker, for det skaber alt for unormale Forhold.

Den højtærede Indenrigsminister sagde, at Arbejdsløsheds-kasserne var blevet brugt til at tvinge Lønnen i Vejret ved Fortolkning-kunsten o. s. v. Den Paastand vil jeg meget gerne bede den højtærede Minister bevise. Jeg vil gøre opmærksom paa, at under Krigen, da Arbejdernes Lønninger laa langt under Prisniveauet — det varede jo Aar, inden Arbejderne overhovedet kunde faa deres Lønninger hævet, eftersom de var fastsat ifølge Overenskomster, der tidligst kunde opsiges i 1916 — da stod vi indenfor Arbejdsløsheds-kasserne udtrykkelig paa Overenskomsternes Grundlag. Naar vore Medlemmer kom og meldte sig arbejdsløse, og naar saa en anden Arbejdsgiver meldte sig for at tage dem i Arbejde, saa var Tendensen der naturligvis til i Kraft af det høje Prisniveau at sige: Ja vel, men jeg vil have saa og saa høj Løn. Men nu beder jeg den højtærede Indenrigsminister oppe i sit Ministerium at undersøge de Sager, der ligger dér om dette Forhold. Det vil fremgaa af de

Sager, som ligger dér, at vi stod paa det Grundlag, at vi sagde til dem: Nej, du kan kun faa den Løn, du har haft paa den Arbejdsplads, du kommer fra, og naar du faar den Løn, skal du gaa i Arbejde. Og de maatte gaa i Arbejde.

Vi har ikke indenfor Arbejdsløsheds-kasserne gjort en Fortolkning gældende, der, som den højtærede Indenrigsminister sagde i Gaar, gik ud paa at bevare Særlønninger. Nej, den Fortolkning, som vi har gjort gældende, ogsaa i den Arbejdsløsheds-kasse, som jeg har haft den Ære at være Formand for, har været følgende — og det vil jeg bede saavel den højtærede Minister som ogsaa ærede Medlemmer lægge Mærke til —, at naar en Mand er blevet arbejdsløs og faar tilbudt nyt Arbejde, men han vægrer sig ved at modtage det, saa har vi undersøgt, hvilken Løn vedkommende har oppebaaret paa den sidste eller de sidste Arbejdspladser — for det har som Regel drejet sig om et Aar eller mere —, og dette har vi saa ladet bekræfte af hans tidligere Arbejdsgivere, saaledes at det har været fastslaaet fra begge Sider. Ud fra dette har man da fastsat Mandens Lønniveau og sagt, at hans Lønniveau var et saadant, der laa ikke væsentligt under den Løn, som han havde oppebaaret i sine tidligere Pladser. Dette Grundlag har vi staaet paa indenfor Arbejdsløsheds-kasserne, og det er dette Grundlag, som Gang paa Gang, hvor der har været Strid mellem Arbejdere og Arbejdsgivere om dette Forhold, er blevet indsendt til Indenrigsministeriets Godkendelse. Og jeg ved, at ogsaa i de sidste 2 Aar, hvor det ikke har været det ærede Medlem Hr. Rode, der har siddet for Styret, men Ministre af Venstrepartiet, er dette Grundlag blevet godkendt i Indenrigsministeriet i langt de overvejende Tilfælde; den højtærede Minister kan højst finde to Undtagelsestilfælde, og det er ikke Tilfælde af principiel Natur. Dette Lønniveau, som jeg her har skitseret, har vi nu betragtet som bortfaldet for vedkommende Arbejder, naar han har gaaet ledig i længere Tid. Det vil sige, hvis han ikke i Løbet af kort Tid har kunnet komme i Arbejde paa dette Grundlag, er han blevet indrangeret i Rækkerne og har maattet gaa ind til det Arbejde og til den Løn, som vi har kunnet skaffe ham, og vi har da set ganske bort fra denne Bestemmelse om Lønniveauet, fra Bestemmelserne om specielt begrænset Arbejde og specielle Lønninger.

Dette er i ganske nøje Overensstemmelse med, hvad der er fastsat i den engelske Arbejdsløshedslov, idet der i denne staaar følgende, som jeg med den højtærede For-